

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/572/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313218501
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1313218501.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členiek senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľky: O. K., bytom L. XX, Z., zast. JUDr. Igorom Novotným, advokátom, Gorkého 11, Bratislava, proti odporkyni: R. L., bytom T. XX, Z., zast. JUDr. Jozefom Pojďákom, advokátom, Mokráň Záhon 2, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a o vydanie nehnuteľnosti, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19. mája 2015, č.k. 11C 173/2013-84, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa proti odporkyni domáhala určenia, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, záhrady o výmere 407 m², nachádzajúcej sa na parcele č. XXXX/XXX, ktorá je vedená na LV č. XXXX, katastrálne územie Bernolákovo (ďalej len „záhrada“), a zároveň uloženia povinnosti odporkyni vydať jej predmetnú nehnuteľnosť a vykonať všetky úkony smerujúce k zápisu vlastníckeho práva na navrhovateľku na Okresnom úrade Senec, katastrálny odbor. Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporkyni trovy právneho zastúpenia vo výške 258,89 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr skonštatoval, že navrhovateľka v konaní argumentovala tým, že dňa 31.01.2005 uzatvorila s W. Y. a V. K. zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, ktorej predmetom bol predaj predmetnej záhrady, a že uhradila kúpnu cenu vo výške 2.978 eur (90.000,- Sk), keď uviedla, že v čase podpisu tejto zmluvy mala budúca predávajúca záhradu v prenájme od Slovenského zväzu záhradkárov, a spoločne zabezpečovali úkony spojené s prevodom záhrady do vlastníctva W. Y.. Nakoľko W. Y. dňa 12.12.2006 zomrela, k uzatvoreniu kúpnej zmluvy nedošlo, pričom navrhovateľka iniciovala prejednanie záhrady ako novoobjaveného dedičstva, keďže v pôvodnom dedičskom konaní nebola prejednaná. Na základe osvedčenia o dedičstve nadobudla vlastníctvo k záhrade odporkyňa. Navrhovateľka tiež tvrdila, že má predmetnú nehnuteľnosť v dobromyseľnej držbe od roku 2002, teda po dobu dlhšiu ako 10 rokov, stará sa o ňu ako o vlastnú, zaplatila kúpnu cenu, a odporkyňa je viazaná prejavom vôle nebohej W. Y., s ktorou uzatvorila zmluvu o budúcej zmluve, a preto žiadala určiť, že je vlastníčkou záhrady. Odporkyňa žiadala návrh zamietnuť, keď uviedla, že navrhovateľka zaplatila kúpnu cenu V. K., ktorá nebola vlastníčkou záhrady, pričom podľa jej názoru došlo k takým zmenám okolností, že nie je možné požadovať uzavretie kúpnej zmluvy. Mala tiež za to, že nie sú splnené predpoklady vydržania, nakoľko navrhovateľka nie je dobromyseľnou držiteľkou, keďže vedela, že záhrada je vo vlastníctve poručiťky, a aj sama uviedla, že sa zapojila do vysporiadania pozemkov v záhradkárskej osade a následne iniciovala prejednanie novoobjaveného dedičstva, a teda vedela,

že vlastnícke právo k záhrade patrí inej osobe. Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že v dedičskej veci po poručiťelke W. Y. súd schválil Osvedčením o dedičstve č.k. 38D 330/2009 dohodu dedičov, na základe ktorej sa vlastníčkou záhrady v celosti stala odporkyňa, ktorá je ako jej vlastníčka zapísaná na LV č. XXXX pre katastrálne územie Z. s titulom nadobudnutia osvedčenie o dedičstve 38D/330/2009. Z navrhovateľkou predloženej fotokópie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 31.01.2005, uzatvorenej medzi navrhovateľkou ako budúcou kupujúcou a W.L. Y. a V. K., ako budúcimi predávajúcimi, zistil, že budúce predávajúce mali v prenájme od Slovenského zväzu záhradkárov predmetnú záhradu, a v zmluve prehlásili, že po odstránení prekážok ju vrátanie existujúcej drobnej stavby prevedú kúpnu zmluvou na navrhovateľku, a že dohodnutá kúpna cena predstavovala sumu 90.000,- Sk. Skonštatoval, že na druhej strane zmluvy, ktorá je písaná iným typom písma a obsahuje opäť bod IV, je overený podpis W. Y.. Z potvrdenia zo dňa 31.05.2006 zistil, že V. K. vyhlásila, že dňa 31.05.2006 prijala od V. K. sumu 20.000,- Sk ako preddavok na kúpu pozemku v Bernolákove, záhradkárskej oblasti, a mal za preukázané, že dňa 07.07.2006 prevzala 20.000,- Sk a dňa 18.08.2006 dodatok k celkovej sume 90.000,- Sk.

S poukazom na ust. § 80 písm. c) O.s.p. najskôr vyhodnotil, že navrhovateľka má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Vec posúdil právne podľa ust. § 126, § 134 ods. 1 § 50a Obč. zák. a ust. § 120 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že navrhovateľka neunesla v konaní dôkazné bremeno na svoje tvrdenia, a preto jej návrh na určenie vlastníckeho práva k záhrade zamietol, a keďže vlastnícke právo navrhovateľky nebolo v konaní preukázané, zamietol aj jej návrh na vydanie záhrady. Uviedol, že navrhovateľka predložila v konaní iba fotokópiu zmluvy, ktorá je rozporuplná, keďže každá strana zmluvy je písaná iným typom písma, a obsahuje dva body označené ako články IV, a preto tento listinný dôkaz vyhodnotil ako nedôveryhodný. Vyjadril názor, že i keby k zmluve pri hodnotení dôkazov prihládol, musela by vyhovovať požiadavkám ust. § 50a Obč. zák., pričom navrhovateľka by v takom prípade mala možnosť sa do jedného roku domáhať, aby bolo vyhlásenie vôle nahradené súdnym rozhodnutím, čo však neurobila, a jej právo sa prekludovalo. Ohľadom navrhovateľkou tvrdeného vydržania záhrady poukázal na jej argumentáciu, že sa o záhradu starala viac ako desať rokov ako o vlastnú, ktorú vyhodnotil ako v rozpore s tým, že uzavrela zmluvu o budúcej zmluve, a iniciovala dodatočné prejednanie dedičstva. Uviedol, že podľa ustálenej judikatúry platí, že dobrá viera držiteľa je daná so zreteľom na všetky okolnosti, a musí sa vzťahovať aj k titulu, na ktorého základe mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo, čo však neznamená, že taký titul musí byť daný, a postačí, že držiteľ je vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že tu taký titul je. Posúdenie či je držiteľ v dobrej viere je treba hodnotiť objektívne. Po posúdení objektívnych hľadísk vyhodnotil, že nie je možné dospieť k záveru, že navrhovateľka bola dobromyseľnou držiteľkou, keď v konaní ani neuviedla, akým titulom by sa mohla domnievať, že jej vlastnícke právo k nehnuteľnosti patrí, a keďže iniciovala dodatočné prejednanie dedičstva, musela si byť vedomá, že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je poručiťelka, W. Y.. Z uvedených dôvodov návrh navrhovateľky na určenie vlastníckeho práva a vydanie záhrady zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a v konaní úspešnej odporkyni priznal náhradu trov právneho zastúpenia, vyčíslených podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., za tri úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 04.09.2013 v základnej sadzbe tarifnej odmeny 61,87 eur s režijným paušálom 8,04 eur, vyjadrenie k návrhu zo dňa 22.01.2015 zo dňa 27.05.2010 v základnej sadzbe tarifnej odmeny 64,53 eur s režijným paušálom 8,39 eur, a účasť na pojednávaní dňa 19.05.2015 v základnej sadzbe tarifnej odmeny 64,53 eur s režijným paušálom 8,39 eur. Po zvýšení o daň z pridanej hodnoty priznal odporkyni proti navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 258,89 eur.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytkla, že vyhodnotil ňou predloženú zmluvu o budúcej zmluve ako nedôveryhodný dôkaz, hoci ju nežiadal o predloženie jej originálu, ktorým disponuje. Poukázala i na to, že v prípade pochybností v danej veci navrhla výsluch V. K., ktorej sú známe všetky okolnosti, týkajúce sa prevodu záhrady na ňu. Mala za to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, ak predloženú zmluvu vyhodnotil ako nedôveryhodný dôkaz, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy predložením originálu zmluvy a výsluchom V. K., a nezohľadnil ani skutočnosť, že z platnej zmluvy vznikajú pre jej účastníkov obligačno-právne účinky, pričom úmrtie účastníka zmluvy nič nemení na viazanosti účastníkov prejavmi vôle, smerujúcich k vzniku vecno-právnych účinkov zmluvy. Argumentovala, že táto viazanosť prejavmi vôle platí aj pre dedičov zomrelého účastníka, ktorí vstupujú do jeho práv a záväzkov, a práve preto

iniciovala dodatočné prejednanie dedičstva, teda záhrady, za ktorú zaplatila kúpnu cenu. Nesúhlasila so záverom súdu prvého stupňa, že práve iniciovaním prejednania dedičstva preukázala vedomosť o tom, že nie je vlastníčkou záhrady, keď v tejto súvislosti argumentovala tým, že ak by prejednanie záhrady ako novoobjaveného dedičstva v dedičskom konaní neiniciovala, nemohla by sa inak domáhať svojho vlastníckeho práva.

Odporkyňa navrhla vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Súhlasila so záverom súdu prvého stupňa, že akékoľvek práva, ktoré si môže oprávnená strana zo zmluvy o budúcej zmluve, ktorá sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, uplatniť, musia byť uplatnené v prekluzívnej lehote podľa ust. § 50a ods. 2 Obč. zák.. Ohľadom navrhovateľkou namietaného nevykonania dôkazu výsluchom V. K. s poukazom na ust. § 120 ods. 1 O.s.p. uviedla, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, a v zásade nevykoná dôkazy, ktoré pre vec nemajú význam, alebo len potvrdzujú jednoznačné skutočnosti. Mala za to, že výsluch V. K. by nijakým spôsobom neozrejmil sporné skutočnosti a neprispel by k objasneniu veci, nakoľko V. K. prevzala dojednanú kúpnu cenu napriek tomu, že ani v čase podpísania zmluvy o budúcej zmluve ani v čase prijatia úhrad od navrhovateľky nebola vlastníčkou záhrady, o čom navrhovateľka musela vedieť. Mala sa len stať jej vlastníčkou na základe darovacej zmluvy, uzatvorenej medzi poručiťkou ako daryňou a ňou ako obdarovanou. Vyjadrila názor, že táto svedkyňa by mala priamy záujem na rozhodnutí v prospech navrhovateľky z dôvodu, aby nemusela vrátiť sumu bezdôvodného obohatenia vo výške kúpnej ceny prevzatej od navrhovateľky. Zdôraznila, že za života poručiťky nebola s navrhovateľkou uzatvorená kúpna zmluva, a ani iným spôsobom nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k záhrade (ani na iné osoby), a že poručiťka bola v čase svojej smrti vlastníčkou záhrady, ktorú potom ona nadobudla na základe Osvedčenia o dedičstve.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania (§ 201 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie navrhovateľky podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správny, a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, v ďalšom naň poukazuje.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska navrhovateľkou uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, keď riadne zistil skutkový stav veci v zmysle ust. § 153 ods. 1 O.s.p.. Vec aj správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že navrhovateľka neuniesla v konaní dôkazné bremeno na svoje tvrdenia. Svoje rozhodnutie tiež náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Odôvodnil, z akého dôvodu návrhu navrhovateľky nevyhovel, keď podrobne vysvetlil obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti so záverom, že navrhovateľka tým, že svoje tvrdenia o jej vlastníckom práve k záhrade nepreukázala, neuniesla dôkazné bremeno, čo malo za následok zamietnutie jej návrhu na určenie vlastníckeho práva ako i návrhu na vydanie záhrady. Zároveň logicky zdôvodnil, prečo nepovažoval (i keď rozporuplnú) zmluvu o budúcej zmluve za dôkaz o nadobudnutí vlastníctva záhrady navrhovateľkou, keď vyvodil správny záver, že na jej základe by sa navrhovateľka v prípade platnosti zmluvy mohla domáhať len nahradenia vyhlásenia vôle súdnym rozhodnutím, čo však neurobila. Vysporiadal sa i s tvrdením navrhovateľky o nadobudnutí vlastníctva záhrady vydržaním, keď dospel k správne záveru, že navrhovateľka nebola jej dobromyseľnou držiteľkou, keď ani neuviedla titul, na základe ktorého by sa mohla domnievať, že jej vlastnícke právo k záhrade patrí, pričom zároveň musela vzhľadom na iniciovanie prejednania záhrady ako novoobjaveného dedičstva v dedičskom konaní po poručiťke W. Y. vedieť, že v tom čase bola vlastníčkou záhrady poručiťka. Všetky svoje závery, ako i právne posúdenie veci aj dostatočným spôsobom odôvodnil.

So všetkými závermi, ku ktorým súd prvého stupňa vo svojom rozsudku dospel, sa odvolací súd stotožnil, a osobitne so záverom, ktorý viedol k zamietnutiu návrhu, že navrhovateľka v konaní svoje tvrdenia o tom, že je vlastníčkou záhrady, či už titulom zmluvy o budúcej zmluve (ktorou by mali byť podľa jej názoru viazaní aj dedičia poručiťky) alebo titulom vydržania nepreukázala. Podľa ust. § 153 O.s.p. súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné. Zároveň podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Súd teda rozhoduje na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení účastníkov, a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotí a dospeje k rozhodnutiu, čím sa súd prvého stupňa aj riadil. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa poukazuje na ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí.

Ak teda navrhovateľka tvrdila, že je vlastníčkou záhrady, bolo jej povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, v opačnom prípade nemohla byť v konaní úspešná. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 132 ods. 1 Obč. zák. možno vlastníctvo veci nadobudnúť kúpnu zmluvou, darovacou zmluvou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu, alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom (teda napr. aj na základe vydržania), pričom ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností (§ 133 ods. 2 Obč. zák.). Tzv. inou zmluvou podľa ust. § 132 ods. 1 Obč. zák., na základe ktorej je možné nadobudnúť vlastníctvo, však nie je zmluva o budúcej kúpnej zmluve, ako sa navrhovateľka nesprávne domnieva, čo je zrejmé z jej argumentácie v základnom konaní i odvolaní. V prípade zmluvy o budúcej kúpnej zmluve ide o zmluvu, ktorá len ukladá účastníkom zmluvnú povinnosť uzavrieť v stanovenej lehote riadnu kúpnu zmluvu (a riadi sa ust. § 50a Obč. zák.), pričom jej podpísaním nedochádza k prevodu vlastníckeho práva, a nie je ju ani možné predložiť ako súčasť návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na uskutočnenie prevodu musia obe strany uzatvoriť ešte riadnu kúpnu zmluvu, týkajúcu sa prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Pokiaľ by jedna zo zmluvných strán odmietla splniť svoj záväzok, vyplývajúci zo zmluvy o budúcej zmluve, druhá strana sa môže domáhať na súde vydania rozsudku, ktorým súd nahradí vyhlásenie vôle, teda „podpis“ strany, ktorá odmietla zmluvu podpísať (návrh na nahradenie vyhlásenia vôle však nie je predmetom tohto konania). Tohto práva sa možno na súde domáhať do jedného roka, ako aj správne vysvetlil už súd prvého stupňa. S poukazom na uvedené a na predmet konania, ktorým je v prvom rade požadované určenie vlastníckeho práva navrhovateľky k záhrade, nie je preukazovanie okolností súvisiacich s uzatvorením zmluvy o budúcej kúpnej zmluve (teda hodnotenie jej platnosti a výsluch svedkov vyjadrujúcich sa k okolnostiam jej uzatvorenia), ktorá i keby bola uzatvorená platne a obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, nie je zmluvou, ktorou je možné nadobudnúť vlastnícke právo, pre rozhodnutie o veci samej relevantné. Z týchto dôvodov neobstojí ani argumentácia navrhovateľky v odvolaní, týkajúca sa práve námietok k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu ohľadom okolností uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve. V súvislosti s odvolacou námietkou navrhovateľky, že súd prvého stupňa v súvislosti s uzatvorením zmluvy o budúcej kúpnej zmluve nevypočul ňou navrhovanú svedkyňu V. K., odvolací súd uvádza, že ako už bolo uvedené vyššie, jej výsluch nebol potrebný ani hospodárny. Navyiac, sama navrhovateľka na pojednávaní dňa 19.05.2015 uviedla, že na výpovedi V. K. netrvá, iba v prípade, že by boli pochybnosti o vyplatení kúpnej ceny, ohľadom čoho súd prvého stupňa pochybnosti nemal. Z uvedených dôvodov nezistil odvolací súd v postupe súdu prvého stupňa žiadne pochybenia.

Ako už správne uviedol súd prvého stupňa, navrhovateľka svoje vlastnícke právo k záhrade, ktorého určenia sa domáhala, ničím, teda žiadnymi relevantnými dôkazmi nepreukázala. I keď v odvolaní ničím konkrétnym ohľadom ňou v prvostupňovom konaní tvrdeného vydržania záhrady neargumentovala (len nesúhlasila so záverom súdu prvého stupňa, že iniciovaním prejednávania dedičstva preukázala vedomosť o tom, že nie je vlastníčkou nehnuteľnosti), považuje odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa vysvetliť, že podľa konštantnej judikatúry oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí, a že je v tejto dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam, pričom uvedené podmienky musia byť splnené súčasne. Dobrá viera

spočíva v presvedčení držiteľa, že je vlastníkom veci, ktorú drží. Dobrá viera je vnútorný, psychický stav držiteľa. Zo zákona však vyplýva, že nestačí prostá subjektívna dobrá viera, ale že oprávnený držiteľ musí byť v dobrej viere „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam alebo nie, je treba vždy hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samotného účastníka, a je treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom k okolnostiam a povahe daného prípadu po každom požadovať, nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Podľa názoru odvolacieho súdu vychádzal súd prvého stupňa pri posúdení otázky dobrej viery navrhovateľky o tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí, správne a v súlade s uvedenými zásadami z právne významných okolností, ktoré vyšli v konaní najavo, a prihliadol na všetky rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, z ktorých bolo možné usúdiť o neoprávnenosti jej držby. Dobrá viera navrhovateľky ako držiteľky sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva, ktorý však v posudzovanej veci absentoval, a navrhovateľka ani žiadny titul, na základe ktorého by sa mohla vôbec domnievať, že je vlastníčkou záhrady netvrdila. Za takýto titul nie je možné považovať dlhoročné užívanie záhrady, ktorá bola vo vlastníctve tretieho subjektu, na základe dohody s jej oprávnenou užívateľkou, a neskôr vlastníčkou. Z týchto okolností, ktoré súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku podrobne rozviedol (odvolací súd sa s nimi stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje), správne vyvodil, že navrhovateľka nemohla nadobudnúť presvedčenie o tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí, pretože vzhľadom ku všetkým okolnostiam bola jej dobromyseľnosť vylúčená. Vylúčená bola totiž už konaním samotnej navrhovateľky, ktorá uzatvorila s W. Y. a V. K. zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, ktorej predmetom bol budúci predaj predmetnej záhrady, z čoho je zrejmé, že navrhovateľka mala záujem stať sa v budúcnosti (v zmysle zmluvy o budúcej zmluve) vlastníčkou záhrady. Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že navrhovateľka chcela ako nevlastníčka záhradu kúpiť, a stať sa jej vlastníčkou, o čo sa usilovala i tým, že keď záhrada nebola v dedičskom konaní po poručiťke W. Y. prejednaná, iniciovala jej prejednanie ako novoobjavené dedičstvo, od čoho si sľubovala následnú dohodu s dedičmi, a prevod záhrady do jej vlastníctva. Niet potom žiadnych pochybností o tom, že navrhovateľka nemohla v žiadnom prípade nadobudnúť vlastnícke právo k záhrade vydržaním.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že ak súd prvého stupňa návrh navrhovateľky na určenie vlastníctva k záhrade a s tým súvisiaci návrh na vydanie záhrady zamietol, rozhodol správne.

Po preskúmaní výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania tak, že navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 258,89 eur, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny. Nakoľko navrhovateľka ohľadom výroku, ktorým bola zaviazaná na zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia odporkyni, v odvolaní ničím neargumentovala, a nenamietala ani právne posúdenie ani výšku odporkyni priznaných trov, obmedzí sa odvolací súd len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa i v tejto časti. Ak o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pri plnom úspechu odporkyne v konaní, vec posúdil po právnej stránke správne, aplikoval aj správne zákonné ustanovenie, pričom výška priznaných trov je v súlade s výškou odporkyňou účelne vynaložených trov na jej právne zastúpenie.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnej odporkyni ich náhradu nepriznal, nakoľko trovy odvolacieho konania nevyčísliła do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia (ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.